

## Biletsiz Çıkma!

Bir zamanlar ihtişamlı bir şehirde adaletiyle meşhur, cömertliğiyle tanınmış büyük bir hükümdar vardı. Günlerden bir gün, iki hizmetkârını huzuruna çağırdı. Onlara ikişer kese altın verdi. Sesi kararlı, bakışı derindi. Ve onlara emretti.

Sizleri uzak diyarlardaki ihtişamlı malikâneme göndereceğim. Orada ikamet edecek, huzur içinde yaşayacaksınız. Bu keselerdeki yirmi dört altın, yol masrafınız içindir. Onlarla hem yol biletinizi alın hem de oradaki eviniz için gerekli eşyaları tedarik edin.

Bilin ki, bir günlük mesafede büyük bir istasyon vardır. Orada arabadan gemiye, trenden uçağa kadar her türlü vasıta bulunur.

Altınlarını saçıp savurmayıp sağlam bir sermaye ile oraya ulaşan; en süratlisine biner, hedefine çabucak kavuşur. İki hizmetkâr yola koyuldular. Fakat yolları bir, niyetleri bambaşkaydı.

Bahtiyar olan, efendisinin her kelimesini gönlüne nakış gibi işlemişti. Altınlarını dikkatle harcıyor, her adımını temkinle atıyordu. Sultanın huzurla yaşayacaksınız dediği o yer için gerekli eşyaları almaya çalışıyordu.

Bedbaht olan ise günahların aldatıcı cazibesine kapıldı. Kumar masalarının yalancı parıltısı, şarkılı eğlence meclisleri, köpüklü kadehler; altınlarını birer birer yutuyordu. O anlık ihtişam, gözlerini kamaştırıyor; fakat sermayesini içeriden, sessizce kemiriyordu.

Nihayet yolları kesişti.

Bedbaht adamda, onca servetten yalnızca bir altın kalmıştı; solgun bir parıltı, tükenmek üzere olan kandilin son nefesi gibi titriyordu.

Bahtiyar ona merhametle baktı ve dedi ki. Bari şu kalan altınını bir bilete ver. Yoksa bu uzun yolu aç ve yayan gitmek zorunda kalırsın.

Hem bizim efendimiz kerîmdir. Belki merhamet eder de kusurlarını affeder. Seni de trene bindirir. Bir günde gideceğimiz yere varırız.

“Eğer bu tek altını da heba edersen, önünde iki aylık bir çöl var: Açlığın yakıcı, susuzluğun kavurucu, yalnızlığın öldürücü olduğu o yolculuğu yaya gitmek zorunda kalırsın. Sakın, şu son altınını fani bir zevke kurban etme!” dedi.

Bedbaht adamın yüzünde, mağrur bir tebessümün ardına gizlenmiş sarhoşça bir aldanış vardı. Sesini yükselterek dedi ki: “Öğüt verme! Bu altın da bana eğlence için yeter. Yolun çilesiymiş, çölün kavuruculuğuymuş... Ben keyfime bakarım, gerisi boş dedi.

Ve böylece bu bedbaht adam tek altınını da günahların karanlık sofrasına bırakır. Hem de birkaç dakikalık sahte ve geçici zevkler uğruna. Artık her şeyini kaybetmiş ve tek başına yola düşmüştür. Önünde iki aylık uzun ve çileli bir yolculuk vardır.

Bahtiyar adamda sonunda istasyona varmıştı ve kesesi doluydu; azıcık harcaması, efendisinin rızasıyla bin katlık kâra çevrilmişti. Bahtiyar adam altınını uzattı; eline tutuşturulan biletin parıltısı gönlünü aydınlattı. Kalbine huzur indi, yüzüne neşeli bir tebessüm serpildi.

O anda istasyonun dört bir yanında yankılanan güçlü sesler yükseldi: “Biletler! Biletler! Bu bilet, çölün kavurucu zahmetinden sizi azad eder; huzur diyarına selametle ulaştırır!”

Biletini görevliye uzattı; huzurlu bir tebessümle adımlarını trene doğru çevirdi.

Perona yöneldiğinde, kendisi gibi diğer yolcuları gördü. Her biri aynı ümitle, aynı sevinçle trenin kapısına ilerliyordu. Tren ağır ağır hareket ederken, içinde tarifsiz bir huzurla, yolculuğun artık başladığını hissetti.

Bahtiyar hizmetkâr, pencereden dışarı bakarken arkadaşını gördü: Kızgın kumların üzerinde yapayalnızdı. Dudakları susuzluktan çatlamış, ayakları kan içinde sürünüyordu. Gökyüzünden inen güneş, bedenini yakıyor; ruhunu ise pişmanlık kavuruyordu. Yüzünde çaresizlik, gözlerinde keşkeler vardı... ömrünün hazinesini boş heveslerde harcamış; mutluluk dediği şeyin, aslında yalancı bir serap olduğunu anlamıştı. Ama iş işten geçmişti.

Tren, rayların üzerinde ilerlerken, sanki yolcularını ebedî bir ayrılığın koynuna taşıyordu.

Şimdi bu hikâyenin hakikate bakan yönünü anlamaya çalışalım.

İşte o hükümdar, Ezelin ve ebedin sultanı olan Rabbimizdir.

O iki hizmetkâr yolcu ise biri dinine bağlı, namazını şevkle kılan saadet yolcusu; diğeri gafil, namazsız yaşayan bedbaht yolcudur. O yirmi dört altın, her gün bize verilen yirmi dört saattir. Bir günlük mesafedeki istasyon kabirdir; o muhteşem malikane ise cennettir. O uzun yolculuk ise kabirden haşre, haşirden ebediyete uzanan beşer yolculuğudur.

İşte bu yolda herkes ameline ve takvasına göre ilerler: Bir kısmı, takva kanatlarıyla şimşek gibi bin senelik yolu bir günde kateder. Bir kısmı ise, hayal süratiyle elli bin senelik mesafeyi bir anda aşar. Onları uçuran şey, ibadet ve takvanın kanatlarıdır.

Ve bilet... Evet, o kurtarıcı biletse namazdır. Sadece günde bir saat, beş vakit namaza yeter. Namaz şu fani dünyada sonsuzluk yolunun biletidir.

Yirmi üç saatini bu fanî dünyanın boş heveslerine harcayıp da, sonsuz bir hayat için bir tek saatini dahi vermeyen insan... Ne büyük bir zarardadır! Nefsine nasıl zulmeder!

Ve sonunda... Mahşerin o dehşetli meydanına, izzet ve şerefle değil; sürünerek, pişmanlıkla gelmek... İşte asıl felâket budur!

Şimdi nefsimize soralım: Dünyanın fani ve elimizden çıkacak şeylerine vakit bulurken ebedî saadetin anahtarı olan namaza bir saat ayıramamak, nasıl bir akıl tutulmasıdır.

Bugünün rahat istirahat koltukları, yarının kabrine yastık olabilir mi?

Bir anlık keyif için ebedî bir huzuru riske atmaya değer mi?

Her davete koşarken, ezanın davetini ağırdan almak ne kadar doğrudur?

Yirmi üç saatini fanî olana verip, bir saatini Bâkî olana vermemek; kâr mı yoksa hüsrân mıdır?

“Bin kişinin iştirak ettiği bir piyango kumarında, kazanç ihtimali binde bir olduğu hâlde malının yarısını vermeyi akıllıca gören insan; yüzde doksan dokuz ihtimalle kazancı kesin olan ebedî saadet bileğine, yirmi dört saatten yalnız birini ayırmazsa, bundan daha büyük bir akılsızlık olur mu?”

Oysa namazda ruhun da, kalbin de, aklın da büyük bir huzuru vardır. Bedene de aslında o kadar ağır gelmez. Ayrıca namaz kılanın günlük işlerinin çoğu, güzel bir niyetle ibadet değerini kazanır. Nasıl ki bir askerin asıl vazifesi günde üç dört saat sürer; geri kalan zamanı dinlenmek, yatmak, uyumakla geçse de bütün o vakitler askerlikten sayılır. Namaz kılanın da öyledir; günde bir saatini ibadetle geçirirse diğer zamanları da ibadet hükmüne geçer. Böylece, ömrünün tüm sermayesini ahirete yatırmış olur. Fânî hayatını, ebedîleştirir.

Şimdi düşünme ve karar verme zamanı.

Unutma: Bir gün mutlaka öleceksin. O karanlık kabir sana ya ebedî saadetin kapısı olur ya da sonsuz bir hüsrân çukuru... Öyleyse bugün başla, çünkü yarın çok geç olabilir.